Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία φρ. χρ.	10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος »	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος »	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0.25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 13ον | *Ἐν Ἀθήναις, 24 Δεκεμβρίου 1905* | *Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 4*

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἡ μόνη διασκέδασις τῆς Ἰουλιέττας ἦτο νὰ κυττάζῃ τὰ κινήματα κάτι μικρῶν ζώων, ποῦ ἦσαν πολὺ νόστιμα, μεγάλα σὰν ποντίκαροι, μὲ χρῶμα λευκόφαιον, σχεδὸν ὅπως τὸ χῶμα, καὶ τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται λειβαδόσκυλοι. Ποτὲ ὅμως δὲν θὰ τα ἔπαιρνε κανεὶς διὰ σκύλους, ἔστω καὶ διὰ σκυλάκια τοῦ μικροτέρου εἴδους. Εἶχαν ἕνα πολὺ κωμικὸν τρόπον νὰ κάθωνται εἰς τὰ πίσω πόδια των καὶ νὰ κυττάζουν νὰ περνᾷ τὸ τραῖνον, χωρὶς νὰ σαλεύουν, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο πλάγια, ἢ νὰ χάνωνται ἔξαφνα εἰς τὴν γῆν, διότι κάμνουν καὶ αὐτὰ τρύπες ὅπως αἱ νυφίτσες. Τὰ κινήματά των ἦσαν ζωηρὰ καὶ φαιδρά. Ἡ Ἰουλιέττα ἀπορροῦσε πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ φαίνωνται ὅτι διεσκέδαζαν εἰς ἕνα τόπον τόσον ἄσχημον.

—Πλησιάζομεν εἰς τὰ βουνά, Ἔττα· θὰ ἴδῃς τότε ὅτι αὐτὸς ὁ τόπος δὲν εἶνε ἄσχημος, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα. Συλλογίσου πόσον εἶνε ὑπέραντος. Ὑπάρχουν ἀπ' ὅλα εἰς τὴν Ἀμερικήν· βουνὰ πελώρια, κάμποι ἀτελείωτοι, ποταμοὶ μεγαλοπρεπέστατοι, λίμναι μεγάλαι σὰν θάλασσες, οἱ καταρράκται τοῦ Νιαγάρα, ποῦ εἶνε ἀσυγκρίτως ὡραῖοι καὶ θά τους ἐπισκεφθῶμεν εἰς τὸν γυρισμόν, μικρὲς γωνίτσες μοναχικές, ὅπως εἰς τὴν Εὐρώπην, μὲ πηγάς, μὲ δασάκια, μὲ ἐπαύλεις καὶ κτήματα, καὶ χωριά. Χρειάζεται ὅμως ὀλίγη ὑπομονή. Δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ φανῇ ἡ σειρὰ τῶν Βραχωδῶν Ὀρέων εἰς τὸν ὁρίζοντα, καὶ τότε θ' ἀποχαιρετίσωμεν τὰ λειβάδια. Ὑποθέτω ὅτι ἡ διάβασίς των, καὶ μ' αὐτὸν ἀκόμα τὸν ὡραῖον καιρὸν τοῦ καλοκαιριοῦ, θὰ εἶνε πολὺ συγκινητική, μέσα στὰ χιόνια, διότι θ' ἀναβαίνωμεν—τόσον ἀνηφορικὰ μάλιστα, ὥστε θὰ χρειασθοῦν τρεῖς ἀτμάμαξαι διὰ νὰ μᾶς σύρουν. Ὁ κατήφορος πρὸς τὴν Καλιφορνίαν, τὸν θαυμάσιον τόπον ὅπου φυτρόνουν δάση ἀπὸ πορτοκαλιὲς καὶ λεμονιές, θὰ εἶνε τόσον ὡραῖος, ὥστε γρήγορα θὰ λησμονήσῃς τὴν ἀνιαρότητα αὐτῶν τῶν ἡμερῶν παὶ τὰ λειβαδόσκυλα ἀκόμη...

Ὅλην τὴν ἡμέραν ὅμως ἡ Ἰουλιέττα ἦτο λιγάκι κατσουφιασμένη, δὲν εἶχε διάθεσιν νὰ γελᾷ. Τῆς ἐπονοῦσε τὸ κεφάλι κ' ἔμεινεν ἐπὶ ὥρας ἀρκετὰς ἐξηπλωμένη εἰς τὸν καναπὲν τοῦ θαλαμίσκου, ἀντὶ νὰ κυττάζῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον. Ὅταν δὲ ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ γεύματος, ἠρνήθη νὰ συνοδεύσῃ τὴν μητέρα της εἰς τὸ ἑστιατόριον τοῦ τραίνου.

— Ἤθελα νὰ κοιμηθῶ τώρα ἀμέσως, μαμμά μου· ἔτσι ἡ αὐριανὴ ἡμέρα θὰ ἔλθῃ γρηγορώτερα. Νὰ μοῦ φέρῃς ὅμως μπανάνες.

Κατὰ τὰ φαινόμενα, τὸ μακρυνὸν ταξεῖδι ἐκούραζε τὴν μικροῦλαν. Καλλίτερα, ἴσως, θὰ ἦτο, ἂν τὴν ἄφινεν εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ μητέρα της.

— Θὰ μείνω κοντά σου, Ἔττα μου. Οὔτε ἐγὼ δὲν πεινῶ.

— Ὄχι, μαμμά, σὲ παρακαλῶ! Νὰ πᾷς καὶ νὰ γευματίσῃς μὲ τὰς κυρίας τοῦ διπλανοῦ χωρίσματος, ποῦ τόσο σὲ ἀγαποῦν. Ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω τί λένε, καὶ αὐτὸ μὲ στενοχωρεῖ πολύ. Γιατί ἐσὺ εἰμπορεῖς καὶ μιλᾷς τὰ ἀγγλικά, κ' ἐγὼ ὄχι;... Ἡ Λισβέττα θὰ μὲ βάλῃ νὰ κοιμηθῶ, καί, ἅμα γυρίσῃς, ἐγὼ θὰ εἶμαι κοιμισμένη. Μὴν ξεχάσῃς ὅμως τὲς μπανάνες.

Ἡ κυρία Δαλὸζ ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ, μὲ βαρυκαρδίαν ὅμως, κ' ἐφώναξε τὴν Λισβέττα. Ὁ ἀράπης Γιώργης ἔδειξε τὰ κάτασπρα δόντια του μ' ἕνα πλατὺ μειδίαμά του, ὅταν ἔμαθε τὴν ἰδιοτροπίαν τῆς μικρᾶς ξένης.

«Βαγόνια, σωριασμένα ἐπάνω εἰς ἄλλα βαγόνια...» (Σελ. 26 στ. ά).

— Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ποῦ μπαίνομε εἰς τὸν ὡραῖον τόπον, ὅπου εἶνε βράχοι, ποτάμια καὶ δάση!...

Μετεμόρφωσαν ἐν τούτοις, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, τὸ σαλονάκι εἰς κρεββατοκάμαραν, καὶ ἡ Λισβέττα ἤρχισε νὰ ἐκδύῃ τὴν μικροῦλαν κυρίαν της.

Ἡ Ἰουλιέττα εἶχεν ἐπανεύρῃ τὸν οἶστρόν της, κ' ἐφλυαροῦσε, μὲ τὰ μισά της λόγια γερμανικὰ καὶ τὰ ἄλλα μισὰ γαλλικά, μὲ τὴν νταντά της.

— Ἄκου, Λισβέττα...εἶδες ποῦ τὰ κοριτσάκια, 'ς αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη, δὲν φοροῦν σὰν κ' ἐμένα εὔμορφα μαβιὰ μεταξωτὰ καλτσάκια, οὔτε παπουτσάκια μὲ κουμπωτὲς λουρίδες;

Τὸ ἕνα της ποδαράκι ἦτο γυμνόν, τὸ ἄλλο ἐφοροῦσε ἀκόμη τὴ μαβιὰ καλτσίτσα καὶ τὸ παπουτσάκι. Ἡ Λισβέττα ἔσκυβε διὰ νὰ πάρῃ τὴν νυκτικιὰ τῆς μικρούλας, ὅταν.....

Τί συνέβη; Ὄ,τι συνέβη ἦτο τόσον τρομερὰ ἐξαφνικόν, ὥστε εἰς ὅλον ἐκεῖνο τὸ ὑπερμέτρως μακρὺ τραῖνον, κανένας ταξειδιώτης δὲν ἠμπόρεσεν, ἔπειτα, νὰ ἐννοήσῃ πῶς συνέβη αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἕνας τρομακτικώτατος κτύπος, ἕνας κρότος σὰν νὰ ἔπεφταν βράχοι· ὁ ἕνας ἐπάνω στὸν ἄλλον, ἕνα ἐξαφνικὸν σταμάτισμα, ἕνα σπάσιμο ξύλων καὶ σιδήρων, καὶ ἕνα λαχάνασμα τῆς ἀτμαμάξης ποῦ εἶχε πέσῃ μὲ τὸ πλευρόν... Καὶ ἔπειτα μία στιγμὴ βαθείας σιγῆς, τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον ἐσπάραξαν φρικτὰ ξεφωνητά.

Τὸ τραῖνο ἐπεργοῦσεν ὁλοταχῶς ἐπάνω ἀπὸ ἕνα κρημνόν, ὅταν ἔξαφνα τὰ σιδερένια στηρίγματα τῆς τροχιᾶς ὑπεχώρησαν, ἔσπασαν σὰν παιγνιδάκι. Μερικὰ ἀπὸ τὰ πελώρια βαγόνια, σωριασμένα ἐπάνω εἰς ἄλλα βαγόνια, ξεκοτιλιασμένα, κατασκασμένα, ἐκοίτοντο εἰς τὸ βάραθρον ἐνῷ πολλὰ ἄλλα ἔμεναν ἀκάρη ἐπάνω εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου ἢ ἦσαν μισοπεσμένα μὲ τὸ πλευρόν.

Ἀπὸ ὅλα, τὸ χειρότερα σπασμένον ἦτο ἐκεῖνο ποῦ εἶχε τὸ ὡραῖον ὄνομα *Μιννεχαχά*, μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε τόσον διασκεδάσῃ ἡ μικρή μας Ἰουλιέττα. Ὁ κτύπος τὸ εἶχε σπάσῃ ὅπως σπάζουν τὰ καρυδάκια. Πολλὰ σώματα, φρικωδῶς ἀκρωτηριασμένα εἶχαν τιναχθῇ εἰς τὸν ἀέρα. Τὰ εὑρῆκαν ἀργότερα εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμήν.

Ἡ Ἰουλιέττα ἔχασεν ἀμέσως τὰς αἰσθήσεις της. Ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν ξύλινον τοῖχον τοῦ βαγονίου τὴν εἶχε κτυπήσῃ δυνατὰ εἰς τὸ κεφάλι. Τὸ κοριτσάκι, ποῦ ἦτο ἐλαφρότατον, ἐπετάχθη σὰν τόπι ἐλαστικὸν καὶ ἔπεσε πολὺ μακρύτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐπιβάτας. Ἡ γῆ, μαλακωμένη ἀπὸ τὰς τελευταίας βροχάς, τὸ ἐδέχθη χωρὶς νὰ τὸ σκοτώσῃ, χωρὶς κἂν νὰ τοῦ σπάσῃ κανὲν μέλος.

Ἐφαίνετο σὰν νὰ ἐκοιμᾶτο, καὶ μόνον ποῦ ἦτο ἄσπρο-ἄσπρο. Ἐπάνω του, κάτι μεγάλα βαθυπράσινα καὶ γυαλιστερὰ φύλλα ἔκλειναν πάλιν μόνα των. Ἡ Ἰουλιέττα εὑρέθη καταμεσῆς εἰς ἕνα χωραφὶ φυτευμένον μὲ ἀραποσίτια.

Ἦτο θαυμάσιος ὁ καιρός, ἐντελῶς καλοκαιρινός. Ἀλλὰ τώρα ἡ πολλὴ ζέστη εἶχε πέσῃ κάπως, ὁ ἀέρας ὅλως ἔμενε γλυκύτατος.

Αἱ ὧρες ἐπερνοῦσαν. Τὰ μεγάλα φύλλα τῶν ἀραβοσίτων ἐκτυποῦσαν τὸ ἕνα κ' ἄλλο καθὼς τὰ ἔσειε τὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι, καὶ ἐφαίνοντο σὰν νὰ ἐκουβέντιαζον διὰ τὸ μικρὸ αὐτὸ πλασματάκι, ποῦ εἶχε μαλλιὰ μαλακὰ σὰν τὰ μεταξένια γένεια των καὶ εἶχε τὸ κεφάλι του ἀκουμπισμένο εἰς τὸ ἀναδιπλωμένο χεράκι του. Ὁ ὕπνος του ἦτο βαθύτατος.

Μὲ πολλὴν σπουδὴν ἐσήκωσαν ἀπὸ ἐκεῖ τὰ συντρίμματα τοῦ τραίνου. Ἔπρεπε μὲ πᾶσαν θυσίαν νὰ ἐλευθερωθῇ ἡ γραμμή. Ἀπὸ τὸν πλησιέστερον σταθμὸν ἔστειλαν μίαν ὁμοχειρίαν ἐργατῶν· οἱ πληγωμένοι καὶ οἱ νεκροὶ παρελήφθησαν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ μετεφέρθησαν ἀλλοῦ.

Τὸ βαγόνιον τοῦ ἑστιατορίου δὲν εἶχε πάθῃ, σχετικῶς, μεγάλην καταστροφήν. Ἡ κυρία Δαλὸζ ὅμως εὑρέθη λιπόθυμος· ὁ δεξιός της βραχίων ἦτο σπασμένος εἰς δύο μέρη· εἰς τὸ κεφάλι εἶχε μίαν πληγήν.

Ὅταν συνῆλθεν, εἶδε, κατατρομαγμένη, ἀγνώστα πρόσωπα γύρω της. Εὑρίσκετο εἰς ἕνα δωμάτιον, ἀσβεστοχρισμένον, τὸ ὁποῖον διὰ πρώτην φορὰν ἔβλεπεν. Ἡ προσπάθειά της διὰ νὰ ἐνθυμηθῇ ὑπῆρξε φρικωδῶς ἀλγεινή.

Τότε, μὲ μίαν σπαρακτικὴν κραυγήν, ἐτινάχθη κάτω ἀπὸ τὴν κλίνην της, ἐνῷ μὲ ὅλην της τὴν δύναμιν ἐφώναζε:

— Ἰουλιέττα! Ἰουλιέττα! κόρη μου! ποῦ εἶνε ἡ κόρη μου;

Μία νέα τὴν ἐπίασεν εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ τὴν ἔβαλε, σχεδὸν διὰ τῆς βίας, νὰ ξαναπλαγιάσῃ. Ἡ νέα αὐτὴ ἦτο δακρυσμένη.

— Ἄμα δυναμώσετε, κυρία, θὰ πᾶμε νὰ εὕρωμεν τὴν κόρην σας. Ἀλλὰ ὁ χειροῦργος παραγγέλλει ν' ἀναπαυθῆτε. Πρέπει νὰ γίνετε καλά, ἂν θέλετε νὰ εὑρῆτε τὸ παιδί σας.

Ἡ κυρία Δαλὸζ εἶδεν ὅτι τὸ χέρι της ἦτο σφιγμένον μέσα εἰς ἕνα χειρουργικὸν μηχάνημα. Καὶ τὴν ἐπονοῦσε πολύ.

Μία γυναῖκα περισσότερον ἡλικιωμένη ἔλαβε τότε τὸν λόγον.

— Δῶστέ μας μερικὰς πληροφορίας, κυρία, καί, χωρὶς κἂν νὰ περιμένωμεν τὸν καιρὸν ποῦ θὰ ἠμπορέσετε νὰ ἐξέλθετε, ἐμεῖς θὰ κάμωμεν ὅλα τὰ διαβήματα, ὅσα εἶνε δυνατὸν νὰ γίνουν. Ἡ μικροῦλά σας δὲν ἦτο μαζί σας τὴν στιγμὴν ποῦ ἔγινε τὸ δυστύχημα;

— Ἀλλοίμονον! ὄχι. Ἦτο παραπολὺ κουρασμένη, εἶχε ζητήσῃ νὰ πέσῃ νὰ κοιμηθῇ. Ἐγὼ ἤθελα νὰ μείνω μαζί της. Ἄχ! γιατὶ νὰ μὴν τὸ κάμω! ὦ Θεέ μου! γιατὶ νὰ μὴ μείνω μαζί της!...

— Καὶ ποῦ εὑρίσκετο ἡ κόρη σας;...

— Μαζὶ μὲ τὴν νταντά της εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ τραίνου, ποῦ εἶχε ὄνομα *Μιννεχαχά*...

Αἱ δύο γυναῖκες — ἦσαν μητέρα καὶ κόρη — ἐκυτταχθῆσαν μὲ τρομάραν.

Ἡ κυρία Δαλὸζ εἶδεν ἐκεῖνο τὸ βλέμμα καὶ τὸ ἐννόησε. Τῆς ἐφάνη ὅτι ἡ ζωή της ἐφευγεν ἀπὸ μέσα της, καὶ ἠσθάνθη χαρὰν πρὸς στιγμήν. Ἀφοῦ ἡ κόρη της ἦτο πεθαμένη πλέον, θὰ ἐπήγαινε νὰ τὴν εὕρῃ. Εἶπε, σχεδὸν μὲ ἀταραξίαν:

— Ἐννοῶ. Ἡ Ἰουλιέττα μου ἔχει σκοτωθῆ. Νομίζω ὅτι κ' ἐγὼ πεθαίνω τώρα. Ἔτσι, ὅλα θὰ πᾶνε καλά...

Κ' ἐλιποθύμησε πάλιν.

Ἀλλὰ ἡ δυστυχισμένη ἐκείνη μητέρα δὲν ἀπέθανε. Μόλις ἠμπόρεσε νὰ ἐξέλθῃ, ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ, ἀνάμεσα εἰς τὰ συντρίμματα, ποῦ εἶχαν μαζεύσῃ οἱ ἐργάται, μερικὰς ἐνδείξεις τῆς συμφορᾶς της. Τὸ θύμα εἶχαν εὑρεθῆ σχεδὸν ὅλα ἀγνώριστα, ἐντελῶς λυῶμα καμωμένα. Μία καρφίτσα τοῦ στήθους εἶχεν εὑρεθῆ ἐπάνω εἰς ἕνα ἄμορφον ὄγκον σώματος. Ἡ κυρία Δαλὸζ τὴν ἀνεγνώρισεν· ἡ καρφίτσα ἦτο μίαν φορὰν τῆς Λισβέττας. Ἐκεῖ δέπλα εὑρίσκετο ἕνα μικροῦτσικο καλτσάκι μαβί, καταματωμένο... Μὲ τὰ ὀλότρεμα χέρια της, τὸ ἔπιασεν ἡ ἄμοιρη γυναῖκα. Αὐτὸ ἦτο τὸ μόνον ἐνθύμιον ποῦ ἔμεναν ἀπὸ τὸ παιδί της, ἀπὸ τὴν Ἔτταν της, τὴν τόσον χαϊδευμένην, τὴν τόσον λατρευμένην!

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας *Ἰωάννας Μαιρέ*)

ΚΛΕΟΒΙΣ ΚΑΙ ΒΙΤΩΝ

Συρμένη 'στὸ βωδάμαξο
μπρὸς στοῦ Ναοῦ τὴ θύρα,
Ἀπὸ τὰ δυό της τὰ παιδιὰ
σὰν πρόφθασε ἡ Κυδίππη,
Ἡ μάννες τὴν ζηλέψανε
κι' αὐτὴ μὲ καρδιοκτύπι
Στ' ἄγαλμα εὐχήθη τῆς Θεᾶς
ἡ μάννα ἡ καλομοῖρα:
— «Ἥρα μου μεγαλόχαρη,
μεγαλοδύναμη Ἥρα,
Ξέρεις ἐσὺ καλλίτερα,
Θεά μου, τί τους λείπει...
Μὰ κάμε νὰ μὴ νοιώσουνε
ποτὲ στὸν κόσμο λύπη,
Δόσε ς τοὺς γυιούς μου ἕνα καλὸ
νὰ μὴν το φθάγῃ ἡ Μοῖρα!»
Ἀκούει Ἐκείνη τὴν εὐχὴ
τῆς μάννας, κι' 'στοὺς γυιούς της
Ποῦ κουρασμένοι ἐγύρανε,
τέτοιο καλὸ χαρίζει:
Στέλνει τὸ Θάνατο ἡ Θεὰ
καὶ τοὺς ἀποκοιμίζει...
Κ' ἔτσι 'στοῦ χρόνου τὴν νυχτιά,
ποῦ γοργοσχίζει ὁ νοῦς της,
Ντυμένους τὸν ἀνύφαντο
τῆς Εὐτυχίας μανδύα,
Τοὺς ἀνασταίνει ὁλόλαμπρους
μὲς 'ς τὴν Ἀθανασία!

ΑΓΓΕΛΟΣ Θ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ἀγαπητοί μου,

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, καθὼς ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὴν ὁδὸν Σταδίου, μ' ἐστάμάτησεν εὐαρέστως ἕνα μικρὸν ἄλσος, τὸ ὁποῖον εἶχε φυτρώσῃ ὡς διὰ μαγείας παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ πεζοδρομίου, ἀπέξω ἀπὸ ἓν ἀνθοπωλεῖον. Ἦσαν «δένδρα χριστιγεννιάτικα», μικρὰ ἔλατα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐκθέσῃ ἐκεῖ ἔξω, εἰς μακρὰν πρασίνην παράταξιν, ὁ ἀνθοπώλης, τὰς παραμονὰς τῶν Δυτικῶν Χριστουγέννων.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ποῦ ἐξαναπέρασα, εἶδα τὸ ἄλσος ἀποδεκατισμένον... Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν δὲν ἔμενε οὔτε ἕνα σχεδὸν ἔλατον... Τὰ εἶχαν ἀγοράσῃ οἱ «ξένοι»; εἴτε εὐρωπαῖοι ἐγκατεστημένοι εἰς τὰς Ἀθήνας, εἴτε ἐντόπιοι ἀκολουθοῦντες δόγματα ξένα, — διότι καθὼς γνωρίζετε, ὑπάρχουν καὶ Ἕλληνες, γνήσιοι κατὰ τἆλλα ὅπως ἡμεῖς, ἀλλὰ κατὰ τὸ θρήσκευμα δυτικοί ἢ διαμαρτυρόμενοι. Κ' ἐφαντάσθηκα ὅλα ἐκεῖνα τὰ δενδρύλλια, τὰ ὁποῖα ἐπρασίνιζαν πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ πεζοδρόμιον, τὰ ἐφαντάσθηκα μέσα εἰς ὡραίας αἰθούσας, τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς, φορτωμένα μὲ δῶρα, καταστόλιστα μὲ τόσα στιλπνὰ καὶ κομψὰ πραγματάκια, λαμπροφωταγωγημένα ἀπὸ χίλια κεράκια, νὰ θαμβώνουν καὶ νὰ φέρουν εἰς ἔκστασιν τὰ εὐτυχισμένα παιδιά, μικρὰ καὶ μεγάλα, ὅλα μὲ τὴν ἰδίαν ἀνυπομονησίαν καὶ χαρὰν συνωθούμενα τριγύρω εἰς τὸ θαυματουργὸν δένδρον, διὰ νὰ πάρουν τὰ δῶρά των, καὶ ἔπειτα νὰ παίξουν. νὰ τραγουδήσουν, νὰ φάγουν εἰδῶν-εἰδῶν γλυκὰ καὶ νὰ χορεύσουν ὥς τὰ μεσάνυκτα...

Ὕστερ' ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας, ἐξαναπέρασα ἀπὸ τὸ ἀνθοπωλεῖον καὶ εἶδα πάλιν ἔλατα. Τὰ «δένδρα» αὐτὰ ἦσαν πλέον διὰ τὰ ἰδικά μας Χριστούγεννα· δὲν ἦσαν ὅμως τόσον πολλά, ὅπως τὰ πρῶτα, καὶ μεταξὺ αὐτῶν εἶδα μερικὰ ὄχι καὶ τόσον δροσερά... Αὐτὰ θὰ ἦσαν *μεταχειρισμένα*· ἀφοῦ ἐχρησιμοποιήθησαν εἰς τὰ Χριστούγεννα τῶν Δυτικῶν, ἐγύρισαν εἰς τὸ Ἀνθοπωλεῖον διὰ τὰ Χριστούγεννα τῶν Ὀρθοδόξων. Διότι ἀρκετοὶ καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐνεκολπώθησαν τὸ εὐρωπαϊκὸν ἔθιμον, καὶ εἰς πολλὰ ἀθηναϊκὰ σπίτια γίνεται κατ' ἔτος ἡ ἑορτὴ τοῦ Δένδρου, εἴτε τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων, εἴτε τὴν παραμονὴν τῆς Πρωτοχρονιᾶς, εἴτε μίαν οἱανδήποτε ἡμέραν μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν παραμονῶν. Ἡ ἡμέρα τοῦ Δένδρου, διὰ τοὺς Ἕλληνας δενδροφίλους, δὲν καθιερώθη ἀκόμη, διότι ἂν τὸ Δένδρον λέγεται Χριστουγεννιάτικον καὶ πρέπει νὰ γίνεται τὰ Χριστούγεννα, ἀλλ' εἶνε συχρόνως καὶ ὁ διανομεὺς τῶν Δώρων, τὰ δὲ Δῶρα εἰς τὰ· Ἑλληνόπουλα δὲν τὰ φέρνει «ὁ μικρὸς Χριστός», ἀλλ' ὁ Ἅγιος Βασίλειος, τὸν ὁποῖον ἑορτάζομεν τὴν Πρωτοχρονιάν. Γεννᾶται. βλέπετε, κάποια ἀνωμαλία εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ξένου ἐθίμου, φαίνεται δὲ ὅτι μὲ τὸν καιρόν, τὸ «Δένδρον τῶν Χριστουγέννων» θὰ γίνῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα «Δένδρον τοῦ Ἁγίου Βασιλείου».

Ἀλλ' εἴτε Χριστουγεννιάτικον, εἴτε Ἁγιοβασιλιάτικον, τὸ Δένδρον εἶνε ὡραῖον, ποιητικόν, καὶ εἶνε ἀπὸ τὰ ἔθιμα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἰμποροῦμεν νὰ δανειζώμεθα ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους, χωρὶς κίνδυνον νὰ μᾶς κατηγορήσουν ὡς πηθικίζοντας καὶ ξενομανεῖς. Δὲν πειράζει νὰ μιμῆται κανεὶς τὸ ὡραῖον, ὅπου τὸ εὑρίσκει. Τὸ ἄσχημον μόνον ν' ἀποφεύγῃ, τὸ παράλογον καὶ τὸ ἀταίριαστον. Οἱ δὲ Εὐρωπαῖοι, τοὺς ὁποίους μερικοὶ θαυμάζουν εἰς ὅλα, ἔχουν καὶ τόσα ἄσχημα, καὶ προπάντων τόσα ἀταίριαστα δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας!

Δὲν εἴξεύρουν καλὰ-καλά, πόθεν προῆλθε τὸ ἔθιμον τοῦ Δένδρου. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὑπάρχει πρὸ αἰώνων καὶ ὅτι εἶνε γερμανικόν. Λέγουν, ὅτι εἰς μίαν μικρὰν πόλιν τῆς Γερμανίας, — δὲν ἐνθυμοῦμαι τώρα τόνομά της, — στρατιῶται, κατεσκηνωμένοι πλησίον δάσους ἐλάτων, ἐώρτασαν τὰ Χριστούγεννά των κόψαντες χιονισμένα δενδρύλλια καὶ στολίσαντες αὐτὰ διὰ κηρίων καὶ χρυσοχάρτων. Οἱ κάτοικοι τῆς πολίχνης, οἱ ὁποῖοι παρευρέθησαν εἰς τὴν ἑορτήν, ἤρεσαν τὴν καινοτομίαν, καὶ τὴν ἐπανέλαβαν τὸ ἑπόμενον ἔτος, χωρὶς τοὺς στρατιώτας πλέον, ἀλλ' ἐπηυξημένην καὶ βελτιωμένην, διότι ἀπὸ τοὺς κλάδους τῶν μικρῶν φωτοστολίστων ἐλάτων ἐκρέμασαν καὶ τὰ χριστουγεννιάτικα δῶρα τῶν παιδιῶν των. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀπὸ τὴν μικρὰν πολίχνην, τὸ ὡραῖον ἔθιμον ἐπεξετάθη εἰς ὅλην τὴν Γερμανίαν, ἔπειτα εἰς ὅλην τὴν Βόρειον Εὐρώπην, ἀργότερα εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ τέλος εἰς τὴν Γαλλίαν.

Τώρα εἶνε διαδεδομένον εἰς ὅλον τὸν πολιτισμένον κόσμον, καὶ καθὼς εἴπαμεν, εἰσήχθη πρὸ πολλοῦ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ φαίνεται ὅτι θὰ εὐδοκιμήσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ μὲ τὸν καιρὸν θὰ γενικευθῇ. Ἂν πρὸ εἴκοσι ἀπόμη ἐτῶν, οἱ ὀρθόδοξοι οἱ «κιάμνοντες δένδρον» ἐμετροῦντο εἰς τὰ δάκτυλα κ' ἐσατυρίζοντο μάλιστα κ' ἐκεραυνοβολοῦντο ἀπὸ τοὺς χρονογράφους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, — σήμερον ἀπ' ἐναντίας εἰς τὰ δάκτυλα μετροῦνται τὰ καλά, τὰ πλούσια σπίτια, ποῦ ἔχουν παιδιὰ καὶ δὲν κάψουν δένδρον. Καὶ φυσικά, ἔπαυσε καὶ ἡ κατακραυγή. Οἱ σημερινοὶ χρονογράφοι προτιμοῦν νὰ γράφουν περὶ τοῦ ἐθίμου μόνον ἀστεῖα καὶ λογοπαίγνια. Ὁ κ. Κονδυλάκης παραδείγματος χάριν, ὁ εὐφυέστερος τῶν Ἀθηναίων χρονογράφων, διηγήθη μίαν φορὰν τὴν ἱστορίαν ἑνὸς παιδιοῦ, — δὲν ἐνθυμοῦμαι καὶ ὅλας τὰς λεπτομερείας, — τὸ ὁποῖον, τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων, εἶχε θυμώσῃ μὲ τὴν οἰκογένειάν του καὶ ἀνερριχήθη εἰς ἕνα δένδρον τῆς αὐλῆς, ὅπου ἀπὸ τὸν θυμόν του καὶ τὸ πεῖσμά του, ἔμεινεν ὅλην τὴν νύκτα. Ἦτο, λέει, τὸ Δένδρον τῶν Χριστουγέννων...

Ἐλπίζω ὅτι σεῖς θὰ ἑορτάσετε τὰ Χριστούγεννά σας πολὺ-πολὺ καλλίτερα ἀπὸ τὸ μικρὸν αὐτὸν πεισματάρην, μὲ καλοσύνην, μὲ ἀγάπην καὶ μὲ χαράν, καὶ ὅτι θὰ εἶσθε ἐπίσης εὐτυχεῖς, εἴτε συνεφίζουν εἰς τὸ σπίτι σας νὰ κάμνουν Δένδρον, εἴτε περιορίζονται ἁπλῶς εἰς τὰ ἑλληνικὰ ἔθιμα, μεταξὺ τῶν ὁποίων, διὰ τοὺς Ἀθηναίους τουλάχιστον, εἶνε καὶ ἡ αὐρινὴ ἀπαραίτητος σουπσηγαλοπατατοσαλατοφαγία — (ἡ λέξις δὲν εἶνε τοῦ Ἀριστοφάνους) — διὰ τὴν ὁποίαν σᾶς εὔχομαι καλὴν ὄρεξιν.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Γ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΩΝ ΓΑΤΩΝ
ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'
Ἐ ΑΛΛΑ ΧΕΡΙΑ

— Καλημέρα, Ἀννέτα. Σοῦ φέρνω τὸ γατί.

— Πάει καλά, Μαρίνα· ἀκκούμπησέ το χάμω· ἀπήντησεν ἡ γρηὰ ὑπηρέτρια, μὲ τόσην ἀδιαφορίαν, σὰν νὰ ἦτανε τὸ γατὶ κανένα δεμάτι δαδί.

Αὐτὴ ἡ Ἀννέττα ἦτανε μιὰ γρηὰ ἀψηλὴ καὶ κοκκαλιάρα, αἰωνίως κα-

«Σοῦ φέρνω τὸ γατί...» (Σελ. 27).

τσουφιασμένη, μὲ μιὰ μούρη κατακίτρινη, σὰν τοῦδλο.

— Καί, κυνηγᾷ τὰ ποντίκια; ἠρώ-

τησε,ἐνῶ ἐκύτταζε τὸν *Μελάνην*, ποῦ ἡ Μαρίνα τὸν ἔβγαζεν ἀπὸ τὸ καλάθι της, ἀγριεμμένον, μὲ τὸ μαλλί του ὀρθὸ καὶ ἀναμαλλιάρικο.

Ὁ γατάκος ἄνοιξε μιὰ πιθαμὴ τὰ μάτια του, καθὼς ἤκουσε ἐκεῖνα τὰ λόγια· δὲν εἶχεν ἀκόμα ἰδῆ μπροστά του οὔτε ἕνα ποντικάκι!...

— *Θέλει κ' ἐρώτημα;*— ἀπήντησεν ἡ Μαρίνα μὲ μεγάλην πόζαν καὶ ἔπειτα εἶνε καθαρὸ-καθαρό, καὶ καθόλου κλέφτικο... Ἀφοῦ δὰ τὸ ἀναθρέψαμε ἐμεῖς, ἄλλη σύστασις δὲν χρειάζεται!

(Αὐτὴ ἡ κακο-Μαρίνα ἤτανε τόσο εὐχαριστημένη ποῦ ἐξεφορτονότανε τὸν κακόμοιρο τὸν *Μελάνην*, ὥστε, ἂν της ἐζητοῦσαν καὶ πιστοποιητικὸν διὰ τὴν καλὴν διαγωγήν του, θὰ το ἐπέγραφε καὶ μὲ τὰ δυό της τὰ χέρια!)

— Μὲ λίγα λόγια, Ἀννέττα μου, εἶνε πρώτης τάξεως πεσκέσι! Λοιπόν, νὰ τὸ περιποιηθῇς. Καὶ νὰ δῇς τί ἐνθουσιασμένη ποῦ θὰ μείνῃς!

«Θέλει κ' ἐρώτημα;..» (Σελ. 23).

— Ὤ! ἐμεῖς ἐδῶ, δὲν τ' ἀγαποῦμε τὰ ζῷα!.. Ἂν δὲν ἤτανε τὰ ποντίκια, ποῦ τρῶνε τὲς παληοφυλλάδες τοῦ ἀφεντικοῦ μου... Ἐμένα δὲν μὲ μέλει, ξέρεις, γιατὶ ὅλα αὐτὰ τὰ παληόχαρτα δὲν εἶνε τίποτες ἄλλο παρὰ ἀποθῆκες γιὰ τὴν σκόνη... Φαίνεται ὅμως πῶς ὁ κύριός μου τὰ χρειάζεται γιὰ νὰ γράφῃ ἱστορίες τοῦ παλαιοῦ καιροῦ...

Καὶ μὲ πολλὴν συγκατάβασιν, ἡ Ἀννέττα ἄπλωσε τὴν χεροῦκλά της νὰ χαϊδέψῃ τὸ γατάκι· ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἤξερε διόλου ἀπὸ γατάκια, τὸ ἐχάιδεψεν ἀνάτριχα.

Ὁ *Μελάνης* ἔκανε τότε τὸν χωριάτη· ἐφώναξε τὴν πρώτη του κακιὰ λέξι: *Πφφφ!*... Διότι τὸν εἶχαν πιάσῃ τὰ νεῦρά του ἐπὶ τέλους, καί, ἂν τὸν ἐπιανες ἀπὸ τὴ μύτη, θὰ ἔσκαζε.

Εὐτυχῶς ἡ γρηὰ ὑπηρέτρια ἤτανε λιγάκι κουφή:

— Μπᾶ! εἶπε, θαρρῶ πῶς ἀφρίζει τὸ βραστό, καὶ νὰ μὴ φουσκώσῃ καὶ χυθῇ!

Κ' ἔτρεξε κατὰ τὸ τζάκι τῆς κουζίνας της.

— Φεύγω ἐγώ, Ἀννέττα! Καὶ νὰ μοῦ τὸν περιποιῆσαι! εἶπε ἡ Μαρίνα, ἡ ὁποία τώρα εἶχεν ἀρχίσῃ καὶ νὰ λυπᾶται τὸ ἄμοιρο γατάκι.

— Μεῖνε ἥσυχη... Μπά! αὐτὸ δὲν ἐπῆρε ἀκόμα βράσι! ἀπήντησε ἡ Ἀννέττα, ποῦ εἶχε κολλήσῃ καὶ αὐτὴ ἀφῃρημάδα ἀπὸ τὸν ἀφεντικό της.

(Ἔπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΠΟΝΗΡΗ ΑΛΕΠΟΥ

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ ἤταν ἕνας γέρος καὶ μιὰ γρηά, κ' εἶχαν ἕνα σπιτάκι κ' ἕνα ἀμαξάκι, καὶ ὁ γέρος ἤταν ψαρᾶς.

Μιὰ ἡμέρα ὁ γέρος λέγει τῆς γρηᾶς:

— Πηγαίνω νὰ ψαρέψω· καί, ἐπειδὴ ὁ καιρὸς εἶνε καλός, θὰ πιάσω πολλὰ ψάρια· παίρνω λοιπὸν τὸ ἀμαξάκι γιὰ νὰ τὰ φέρω. Ἐσὺ νὰ κάνῃς τηγανίτες, γιὰ νὰ φᾶμε καλά, ἀμα γυρίσω.

Ἔπιασε πραγματικῶς ψάρια καὶ ψάρια. Ἄμα τὰ ἔβγαζε ἀπὸ τὸ νερό, τὰ ἔριχνε στὸ ἀμάξι· καί, ἄμα τὸ ἀμάξι ἐγέμισε, ἐτράβηξε χαρούμενος νὰ πάῃ στὸ σπιτάκι του.

Στὸ δρόμο, ἐκεῖ ποῦ πήγαινε, εἶδε μιὰ ψάρια ἀλεποῦ.

— Μπᾶ! τὴν καϋμένη! εἶπε. Ἀπὸ τὴν πεῖνα θὰ ψόφησε. Εἶνε, ἀληθινά, πεθαμένη. Μὰ ἡ γοῦνά της εἶνε περίφημη· θὰ κάμῃ ἡ γυναῖκά μου ἕναν ὡραῖο γιακᾶ στὸ κοντογοῦνί της.

Ἔπιασε τὴν ἀλεποῦ, καὶ τὴν ἐπέταξε ἐπάνω στὰ ψάρια, καὶ ἀκόμα πιὸ χαρούμενος, ἔπιασε τὸ ἄλογο ἀπὸ τὸ χαλινάρι, κ' ἐμπρὸς αὐτὸς καὶ πίσω τὸ ἀμάξι, ἐτράβηξε τὸν δρόμο του μὲ γέλια καὶ τραγούδια.

Ἡ ἀλεποῦ δὲν ἤταν καθόλου ψόφια. Ἤσυχα καὶ ὥμορφα, ἐπέταξε τὰ ψάρια, ἕνα ἕνα, ἔξω ἀπὸ τὸ ἀμάξι. Ὅταν ὅλα ἔπεσαν κάτω, ἐπετάχθηκε ἔξω καὶ αὐτή, χωρὶς νὰ καταλάβῃ ὁ ψαρᾶς τίποτε. Αὐτὸς τὸν σκοπό του: γέλιο καὶ τραγούδι!

Τοῦ ἐβγῆκαν ὅμως τὰ γέλια ξυνά, ἄμα ἔφθασε στὸ σπιτάκι του.

— Ἔλα, γυναῖκα, νὰ δῇς τί σοῦ φέρνω!

Ἔτρεξε ἡ γρηά, καὶ ἄμα εἶδε ἄδειο τὸ ἀμάξι, ἐφωνάσθηκε πῶς ὁ γέρος ἤθελε νὰ τὴν περιπαίξῃ, καὶ φαντάζεσθε πιὰ τί ἐτράβηξεν ὁ κακόμοιρος ὁ γέρος.

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ ἀλεποῦ ἐμάζεψε τὰ ψάρια καὶ τὰ ἔκαμε σωρό, καὶ ὕστερα ἐκάθησε κ' ἐγέμισε τὴν κοιλιά της, ἐμπρὸς στὴ μύτη ἑνὸς λύκου πεινασμένου, ποῦ ἦλθε ἐκεῖ ἀπὸ τὴν μυρωδιά, κ' ἐγύριζε κ' ἐτριγύριζε, κ' ἔδειχνε τὰ δόντια του, τὰ μυτερὰ καὶ φοβερά.

— Ποῦ τὰ ἐψάρεψες, κουμπάρα, τόσα ψάρια; τῆς εἶπε ἐπὶ τέλους. Πές μου το κ' ἐμένα... Τὰ ζῷα, ξέρεις, πρέπει νὰ εἶνε ἀγαπημένα μεταξύ των. Οἱ ἄνθρωποι ἔχουνε, τὸ ξέρεις πολὺ καλά, μιὰ παροιμία ποῦ λέγει: «Ὁ λύκος τὸν λύκο δὲν τρώγε ποτέ...»

— Ναί γαί, τὸ ξέρω: ὁ λύκος...τὸν λύκο! Ξέρω κ' ἐγὼ ἀπὸ παροιμίες· ἔχω πάρῃ δίπλωμα ς' αὐτά! εἶπεν ἡ ἀλεποῦ, καθὼς ἔτρωγε γρήγορα-γρήγορα τὰ ψάρια μὲ τὰ κόκκαλα, χωρὶς νὰ φοβᾶται μὴν καθήσουν στὸν λαιμό της.

Καὶ ὕστερα, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι καὶ ἐκύτταξε τὸν λύκο, σὰν μεγάλη ἀρχόντισσα, ποῦ καταδέχεται νὰ κυττάξῃ ἕναν χωριάτη.

— Εἶμαι καλὴ ἐγώ, καὶ θὰ σοῦ 'πῶ ποῦ τὰ ἔπιασα καὶ πῶς τὰ ἔπιασα... Κύττα καλὰ ὅμως, μὴν τύχῃ καὶ τὸ πῇς κανενός! Γιατί, ἄμα τὸ μάθουν κ' ἄλλοι, σὲ δέκα μέρες, ὅλα τὰ ψάρια τοῦ ποταμοῦ μας θὰ κάνουνε φτερά...

— Καὶ μὴ δὲν ἔχουν τώρα;

— Οὔφ! καϊμένε λύκε! Πάντα κουτὸς εἶσαι· δὲν καταλαβαίνεις ἄμα σοῦ 'μιλοῦν μεταφορικῶς! Ἄκουε καὶ θὰ δῇς: γιὰ νὰ πιάσω ὅλα αὐτὰ τὰ ψάρια, ἐπῆγα κ' ἐκάθησα ἐπάνω στὸν πάγο τοῦ ποταμοῦ, κοντὰ σὲ μιὰ τρύπα, κ' ἐκρέμασα τὴν οὐρά μου μέσα στὸ νερό· ὅλα τὰ ψάρια ἔτρεχαν νὰ τὴν δαγκάσουν, κ' ἐγὼ...νά! ἔτσι νὰ κάμῃς κ' ἐσύ!

— Εὐχαριστῶ, κουμπάρα, καλὴ ὄρεξι! εἶπεν ὁ λύκος, ἐνῶ ἔτρεχε κατὰ τὸ ποτάμι.

— Καλὴ ὄρεξι, κουμπάρε!... τοῦ ἐφώναξεν ἡ ἀλεποῦ, σπαρταρισμένη στὰ γέλια.

Ὁ λύκος ἐπῆγε κ' ἐκάθησε ἐπάνω στὸν πάγο, κοντὰ σὲ μιὰ τρύπα, ἐκρέμασε τὴν οὐρά του μέσα στὸ νερό, κ' ἔμεινε ἐκεῖ νὰ περιμένῃ τὰ ψάρια. Τὸ νερὸ ἐπάγονε γύρω στὴν οὐρά του, καὶ ὅσο τὴν ἐκαταλάβαινεν ὅτι ἐβάρυνε περισσότερο, ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του:

— Μωρὲ ψάρια! Θὰ μπορέσω μονάχος μου νὰ τὰ τραβήξω ἔξω!

Κ' ἔγλυφε ἀπὸ πρίν τὰ χείλη του, καθὼς ἤταν λιμασμένος, καὶ ὅλο ἐπερίμενε νὰ μαζευθοῦν κι' ἄλλα ψάρια.

Ἐπὶ τέλους, κάμνει νὰ σηκώσῃ τὴν οὐρά του, — τίποτε! Ἤταν παγωμένη καὶ κολλημένη στερεὰ μέσα στὸν πάγο.

Τότε ἐπὶ τέλους ἐκατάλαβε τί πονηρὸ παιγνίδι τοῦ ἔπαιξεν ἡ ἀλεποῦ, καὶ γιατί ἐγελοῦσε τόσο πολύ, τὴν ὥραν ποῦ τοῦ ἔλεγε τὸ μυστικό. Ἂν ἐσυλλογίζετο τότε λιγάκι, δὲν θὰ ἔπεφτε στὴν παγίδα· τώρα ἔμως ποῦ τὸ ἐσυλλογίσθη, δὲν ἤταν πιὰ καιρός!

Ἐνῶ ἴδρωνε καὶ ἐπάσχιζε νὰ ξεκολλήσῃ, ἔρχεται ἕνας στρατὸς ἀπὸ μαγκόπαιδα. Ἔπεσαν ἐπάνω του μὲ πέτρες καὶ μπαστούνια, καὶ ἀπορροῦσαν μάλιστα πῶς ὁ λύκος ἐκαθόταν καὶ τὸν ἐκτυποῦσαν, χωρὶς νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια. Ὅταν τὸν ἐσκότωσαν ἀπὸ τὸ ξύλο, τὸν ἐπῆραν καὶ τὸν γύριζαν στὰ χωρία, διὰ νὰ δείξουν εἰς τὸν κόσμον ὅτι ἡ παληκαριὰ δὲν εἶνε μονάχα στοὺς μεγάλους, παρὰ καὶ στοὺς μικρούς.

— Ἐκεῖνα τὰ μικρὰ παιδιὰ ἐσκότωσαν ἕνα λύκο! ἐβγῆκε λόγος 'ς ὅλη τὴν ἐπαρχία, καὶ τὸ ἔγραψαν καὶ αἱ ἐφημερίδες.

Ἡ κυρὰ-Ἀλεποῦ, ποῦ ἤταν σπουδασμένη κ' ἐδιάβαζε ἐφημερίδες κάποτε, ἐγελοῦσε μὲ τὴν καρδιά της γιὰ τὸ παιγνίδι ποῦ ἔπαιξε τοῦ λύκου, κ' ἐκουνοῦσε τὸ κεφάλι της γιὰ τὴν παληκαριὰ τῶν μικρῶν:

— Ἔτσι γράφεται ἡ ἱστορία! ἔλεγε μὲ τὸ σπουδαῖον της ὕφος, ποῦ ἐσήμαινε ὅτι κάτι ἤξευρεν αὐτή,

Καὶ τὰ λόγια της ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔχουν βάθος ἀκαταμέτρητον, συχνὰ ἀπὸ τότε ἔπεσαν καὶ ἀπὸ τὰ χείλη τῶν ἀνθρώπων.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ὁ Γουλιέλμος καὶ ἡ Ἄννα ἔκαμαν τὴν γνωριμίαν τοῦ «ἀνθρωποχάφτη» ὑπὸ ἀλησμονήτους περιστάσεις. Καὶ συνέβη αὐτὸ ἕνα πρωί, ποῦ μὲ τὴν παιδικήν των ἀπερισκεψίαν, εἶχαν τολμήσῃ νὰ προχωρήσουν μόνα των ἕως τὴν ἄκραν τοῦ δάσους.

Ὑπῆρχεν, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν κατοικίαν των, ἕνα ποταμάκι, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ὁποίου ἤνθιζαν θαυμάσια λουλούδια, ποῦ ἐλαχταροῦσαν νὰ τὰ κόψουν.

Μ' ὅλην τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς μητέρας των, μ' ὅλας τὰς σοφὰς συμβουλὰς τοῦ Πατρικίου Ὀ-Δόνοβαν, τὰ δύο παιδάκια εἶχαν κάμῃ τὸ σχέδιον νὰ ὑπάγουν κρυφὰ ἕως ἐκεῖ, διὰ τὰ ἄνθη.

Καὶ τὸ σχέδιον αὐτό, τὸ ἔβαλαν εἰς ἐνέργειαν ἓν ἀπόγευμα.

Τὸ διαφανὲς καὶ καθαρὸν νεράκι, δὲν ἦτο μόνον στέρνα ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐποτίζοντο τὰ πυκνόφυλλα φυτά, ἐχρησίμευε καὶ ὡς τακτικὸν ποτιστῆρι τῶν ἀγρίων θηρίων.

Ἐκεῖ ἤρχοντο, κατὰ τὸ δειλινόν, αἱ γαζέλλαι καὶ αἱ νιλγώ, αἱ δορκάδες καὶ αἱ κατάστικτοι ἔλαφοι. Κοπαδιαστὰ τὰ πουλιὰ μὲ τὰ ποικιλόχρωμα πτερά των ἔπαιζαν ἐκεῖ, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν στεμματοφόροι γερανοί, φασιανοί, κουρουκοῦ καὶ παγώνια μὲ τὴν ἀπλωτὴν οὐράν των στολισμένην μὲ μαλάκια ἀπὸ χρυσάφι καὶ βελοῦδο.

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ φύσις ἐπανηγύριζε. Ποτὲ τὰ δύο ἀδελφάκια δὲν εἶχαν ἀντικρύσῃ λαμπρότερον σύμπλεγμα ἀπὸ ἄνθη διαμαντένια καὶ μοσχομυρισμένα· ποτὲ ὡραιότερα πουλιὰ καὶ πλουσιώτερα ἔντομα δὲν εἶχον θαμβώσῃ τὴν ὅρασίν των. Τὰ πάντα εἶχαν συνθημά των τὴν μαγείαν καὶ τὴν γοητείαν.

Ἡ Ἄννα καὶ ὁ Γουλιέλμος παρεσύρθησαν ἀπὸ τὸ μαγευτικὸν θέαμα. Ἐπέρασαν κρυφὰ-κρυφὰ ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τοῦ μικροῦ κτήματος, χωρὶς νὰ πάρουν εἴδησιν οἱ Ἰνδοὶ ὑπηρέται, οἱ ὁποῖοι ἦσαν εἰδικῶς ἐπιφορτισμένοι μὲ τὴν φροντίδα τῶν δύο ἀδελφῶν.

Μόλις εὑρέθησαν ἔξω ἀπὸ τὸ περίφραγμα, ἐπῆραν δρόμο, χέρι-χέρι, τρέχοντες πρὸς τὸ ποταμάκι. Ἀλλ' ἡ ἀπόστασις ἕως ἐκεῖ ἦτο ἓν μίλιον περίπου. Καὶ εἰς τὸ μεταξὺ διάστημα ἡ δαψιλὴς φύσις εἶχε σμαλτώσῃ τὴν χλόην μὲ τοὺς πλουσιωτέρους θησαυρούς της. Ὁ πειρασμὸς ἤνθιζε σχηματίζων εὐώδεις ἀνθοδέσμας ἐμπρός των. Ἀμέριμνα τὰ δύο παιδάκια, ἄπλωναν τὰ χέρια των καὶ ἔκοπταν τὰ δροσερώτερα, τὰ ὡραιότερα ἄνθη, χωρὶς νὰ προσέχουν εἰς τὰς ἐνέδρας ποῦ κρύπτει αὐτὴ ἡ τροπικὴ βλάστησις, οὔτε εἰς τὰς κόβρας καὶ τὰ ἄλλα εἰδεχθῆ ἑρπετὰ μὲ τὸ θανάσιμον δηλητήριον, ποῦ εἶνε κρυμμένα κάτω ἀπὸ τοὺς χλοεροὺς ἐκείνους τάπητας.

— Οὔίλ, ἐφώναζεν ἡ Ἄννα, χωρὶς νὰ συγκρατῇ τὴν παραφορὰν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἔλα λοιπὸν νὰ 'δῇς αὐτὴν τὴν πεταλοῦδα! Ποτέ μου δὲν εἶδα τόσον μεγάλη, τόσον ὡραία.

Καὶ ὁ Οὔίλ ἔτρεχε πρόθυμος, διὰ νὰ συμμερισθῇ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς ἀδελφῆς του, ἀφρονέστερος καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἰδίαν.

Εἶχαν φθάσῃ κατ' αὐτὸν τρόπον ἕως τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, καὶ ὁ θερισμός των ἦτο ἄφθονος. Μὲ λουλούδια ἀγκαλιὲς εἰς τὰ χέρια των, ἦσαν ἕτοιμα νὰ ξαναπάρουν τὸν δρόμον πρὸς τὸ σπίτι.

«Ἔκοπταν τὰ ὡραιότερα ἄνθη...» (Σελ. 29, στ. β'.).

Ἀλλὰ ἐν ἀπρόοπτον ἐπεισόδιον τὰ ἔκαμεν ἔξαφνα νὰ λησμονήσουν τὴν ὥραν τῆς ἐπιστροφῆς.

Εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, ἕνα ὡραιότατον παγῶνι εἶχε καθίσῃ ἐπάνω εἰς ἕνα κλαδὶ καὶ εἶχεν ἀνοίξῃ σὰν ριπίδι τὴν οὐράν του καὶ ἐκαμόρονε, χωρὶς νὰ λησμονῇ ὅμως, κάποτε κάποτε, νὰ φωνάζῃ μὲ τὴν δυσάρεστον φωνήν του ἡ ὁποία εἶνε, οὕτως εἰπεῖν, τὸ ὀπισθόσημον τοῦ ἐξόχου ἐκείνου μεταλλίου.

Ἔξαφνα τὸ ὡραῖον πουλὶ ἄφισε τὸ κλαδὶ καὶ ἐπήδησεν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι ἕως τριάκοντα περίπου μέτρων ἀπὸ τὰ παιδιά, ἔμεινε δὲ ἐκεῖ ἀκίνητον· θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶχε μεταβληθῇ εἰς ἄγαλμα, τόσον ἔμενε σὰν παράλυτον.

Ἓν ἀντικείμενον, ἀόρατον ἀκόμη εἰς τὰ παιδιά, ἐγοήτευε τὰ μάτια του.

Οἱ Ἰνδοὶ βεβαιόνουν ὅτι τὸ παγῶνι ὑψίσταται ἀπὸ τὴν τίγριν τὸ ἴδιον ὑπνωτιστικὸν φαινόμενον, τὸ ὁποῖον τὰ μικρότερα ζῷα ὑφίστανται ὅταν εὑρίσκωνται ἐνώπιον τοῦ ὄφεως. Ἡ πεῖρα ἔμελλε ν' ἀποδείξῃ ὅτι δίκαιον εἶχαν νὰ τὸ λέγουν οἱ Ἰνδοί.

Ἐνῶ τὰ δύο παιδάκια, ἀνύποπτα, εἶχαν ἀφαιρεθῇ μὲ τὸν θαυμασμὸν τοῦ ὡραίου πτηνοῦ, ποῦ ἔμενεν ἀκίνητον, ἔξαφνα τὰ χόρτα τῆς ἀντικρυνῆς ὄχθης ἀπε-

μακρύνθησαν ἀθορύβως, καὶ ἐν μεγαλόσωμον αἰλουροειδὲς ἐπλησίασε, τοξεῦον πρὸς τὸ γοητευμένο παγῶν ἀστραπὰς ἀπὸ τὰς μεγάλας χρυσᾶς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν του.

Οὔτε ἡ Ἄννα οὔτε ὁ Γουλιέλμος δὲν τὸ εἶχαν ἰδῆ νὰ ἔρχεται.

— Ὦ! μὰ κύτταξε, Οὐίλ, ἔλεγε μὲ χαμηλὴν φωνὴν ἡ μικροῦλα πρὸς τὸν ἀδελφόν της, κύτταξέ το πῶς τρέμει! Θαρρεῖς πῶς μαραίνονται τὰ ὡραῖα φτερά του καὶ χλωμιάζουνε τὰ χρώματά του.

Καί, ἀποτόμως, ἐσιώπησεν. Τὸ αἷμα εἶχε παγώσῃ εἰς τὰς φλέβας της.

Εἶχεν ἰδῆ τὴν τίγριν νὰ ἕρπῃ μέσα εἰς τὰ ὑψηλὰ χόρτα, νὰ σέρνεται καταγῆς, ἑτοίμη νὰ πηδήσῃ ἐπάνω εἰς τὸ ἄμοιρο πουλί, ποῦ εἶχεν ἀπολιθωθῆ ἀπὸ τὸν φόβον.

Εὐτυχῶς τὰ δύο ἀδελφάκια εὑρίσκοντο ὑπηνέμως τοῦ θηρίου, κρυμμένα μέσα εἰς τοὺς πυκνοὺς θάμνους. Ὁ Οὐίλ ἥρπασε τὴν ἀδελφήν του ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ἔσυρεν ὥστε νὰ κάμῃ ἓν βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἀκριβῶς πρὸς τὰ ὀπίσω των, εἰς ἀπόστασιν τριακοσίων ἢ τετρακοσίων μέτρων, ἕνα δένδρον ἦτο ὑψωμένον, καὶ οἱ χαμηλοὶ κλάδοι του ἐπέτρεπον εὐκόλως ν' ἀναβῇ κανεὶς ἐπάνω. Ὁ Γουλιέλμος ἀγνώριζεν ὅτι ἡ τίγρις δὲν σκαλόνει ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα. Ἂν λοιπὸν ἔφθαναν ἕως τὸ δένδρον, θὰ εὕρισκαν προσκαίρως τὴν σωτηρίαν των.

Τὸ ἀγόρι ἔκαμε δεύτερον βῆμα, κατόπιν τρίτον, ἐνῷ συγχρόνως ἠνάγκαζε τὴν τὴν ἀδελφήν του νὰ ὑποχωρῇ πρώτη· τὴν ἐπροστάτευεν ἀποφασιστικώτατα μὲ τὸ σῶμά του.

Ἔκαμαν οὕτω μερικὰ βήματα πρὸς τὸ μέρος τοῦ δένδρου. Ἡ τίγρις ἦτο παρὰ πολὺ ἀπησχολημένη μὲ τὴν ὑπνώτισιν τῆς λείας της, ὥστε νὰ προσέξῃ εἰς ἄλλο πρᾶγμα. Καὶ αὐτὸ ἐπέτρεψεν εἰς τὰ δύο παιδιὰ νὰ πλησιάσουν ἀκόμη πρὸς τὸ δένδρον.

Ἐκόντευαν πλέον νὰ τὸ φθάσουν, ὅταν ἡ Ἄννα παρεπάτησε καὶ ἔπεσεν. Ὁ κρότος ποῦ ἔκαμε διέκοψε τὴν ἀκινησίαν τοῦ πτηνοῦ. Ἡ μαγνητικὴ ἐπιρροή, ἡ ὁποία ἐβάρυνεν ἐπάνω του, διεκόπη ἀποτόμως, καὶ τὸ πουλὶ ἐπέταξε, μὲ μίαν ὑπαπαραστικὴν κραυγήν, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς καθ' ἣν ἡ τίγρις, ἀφοῦ συνεσπειρώθη μὲ μίαν φρικίασιν τῶν μηρῶν της παρατεταμένην, ἐτινάσσετο ἐμπρός, μὲ τὰ νύχια ἔξω διὰ νὰ τὸ ἁρπάσῃ.

Ἡ ἀπογοήτευσις τοῦ *μπὰγ* ἐξεδηλώθη μὲ ἕνα βραχνὸν βρυχηθμόν. Καὶ εὐθύς, στρέφον ἀλλοῦ τὰ βλέμματα, τὸ θηρίον ἀνεκάλυψε τοὺς δύο μικροὺς φυγάδας. Μ' ἓν φοβερὸν ἅλμα ὑπερέβη τὸ στενὸν ἐμπόδιον τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐνεφανίσθη μὲ ὅλην τὴν τρομακτικήν του ὡραιότητα. Ἦτο βασιλικὴ τίγρις ἀπὸ τὰς πλέον μεγαλοσώμους, ἔχουσα μῆκος ἕνδεκα ἀγγλικῶν ποδῶν ἀπὸ τὸ ρύγχος ἕως τὴν ἄκραν τῆς οὐρᾶς της. Τὸ τρίχωμά της εἶχε χρῶμα ζαφορᾶς καὶ εἶχε πλατείας ραδδώσεις σὰν ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο. Αἱ γνάθοι της, ὁ λαιμός της καὶ τὸ στῆθός της ἦσαν χιονόλευκα.

Ἔβγαλε δύο ἢ τρία νιαουρίσματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐφανέρωσε τὴν χαρμόσυνον ἔκπληξίν της. Τὸ παγῶν ἦτο δι' αὐτὴν ψωμοτύρι, φαγητὸν χωρὶς καμμίαν ἀξίαν. Εὕρισκε τώρα ἀντισήκωμα πρώτης τάξεως μὲ τὴν ἀφθονίαν ἐκείνην τῆς τροφῆς, κ' ἐγνώριζεν, ἐκ πείρας, πόσον προτιμότερον εἶνε τὸ κρέας τοῦ ἀνθρώπου, τὸ κρέας τῶν παιδιῶν ἰδίως.

Ἡ Ἄννα εἶχε σηκωθῆ χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε. Ὁ ἐπικείμενος κίνδυνος τῆς εἶχε δώσῃ πτερά, καὶ εἶχε φύγῃ γοργότατα πρὸς τὸ δένδρον· ἐσκάλωνε κι' ἔλας εἰς τὰ χαμηλὰ κλαδιά του, ἐνῷ ὁ Γουλιέλμος, μεταμορφωμένος ἀπὸ τὸ θάρρος, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔδιδεν ἡ σκέψις ὅτι ἐκινδύνευεν ἡ ἀδελφή του, ἀτρομήτως ἀντιμετώπιζε τὸν φοβερὸν ἐχθρόν. Ὑπεχώρει, βῆμα πρὸς βῆμα, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ἑτοιμότητα τοῦ πνεύματός του. Ἀλλὰ ἡ τίγρις ἐπλησίαζε μὲ κάθε πήδημά της, καὶ ὑπῆρχε φόβος μήπως προφθάσῃ τὸ ἀγόρι, πρὶν τοῦτο κατορθώσῃ νὰ ὑψωθῇ ἀρκετὰ ὑψηλὰ εἰς τὰ κλαδιὰ ὥστε ν' ἀποφύγῃ τὴν ὁρμὴν τοῦ ἀνηλεοῦς θηρίου.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ *Πέτερου Μαέλ.*)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Λ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Αἰθὴρ*

Βραβευθεὶς εἰς τὸν 81ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων καὶ εἰς τὸν 82ον Διαγωνισμὸν τῶν Ἀσκήσεων.

[Ἴδε Διάπλασιν 1905, σελ. 182 καὶ 246.]

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
„ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ"

Μὲ τὸ σημερινὸν φυλλάδιον, στέλλω πρὸς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς ἀπὸ ἓν τετράδιον *Μικρῶν Μυστικῶν* δωρεάν.

Τὸ τετράδιον τοῦτο θὰ χρησιμεύσῃ ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ νὰ ἴδοῦν τί εἶνε τὰ *Μικρὰ Μυστικά*, τὰ πολυθρύλητα, ὅσοι δὲν ἔτυχε νὰ τὰ ἴδοῦν ἀκόμη,—καὶ προπάντων οἱ νέοι συνδρομηταί, τοὺς ὁποίους καὶ παραπέμπω εἰς τὸ Ζ' Κεφάλαιον τοῦ *Ὁδηγοῦ*, — ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ νὰ λάβουν μέρος, ὅσοι ἀπὸ τοὺς φίλους μας θέλουν, εἰς τὸν πρωτοφανῆ καὶ ὡραῖον Διαγωνισμόν, τὸν ὁποῖον προκηρύσσω σήμερον.

Κάθε χρόνον σχεδὸν συνειθίζω, ἀπὸ τὰ τετράδια τὰ διερχόμενα ἐκ τοῦ Γραφείου, νὰ σταχυολογῶ καὶ νὰ δημοσιεύω πρὸς παραδειγματισμὸν τὰς ὡραιοτέρας καὶ εὐφυεστέρας ἀπαντήσεις. Τοῦτο συστηματοποιεῖται πλέον καὶ καθιερόνεται διὰ τοῦ σημερινοῦ Διαγωνισμοῦ: τὰ ὡραιότερα τετράδια θὰ βραβεύωνται, κ' ἐξ αὐτῶν θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὴν Διάπλασιν αἱ ὡραιότεραι ἀπαντήσεις. Οὕτω, οἱ ἀνταλλάσσοντες Μικρὰ Μυστικά, θὰ ἔχουν πάντοτε ἓν καλὸν ὑπόδειγμα, μίαν ὁδηγίαν, θὰ ἱκανοποιῶνται δὲ διὰ τοῦ Βραβείου οἱ ἔχοντες τὴν ἱκανότητα νὰ συμπληρώνουν ἐπιτυχῶς ἓν τετράδιον Μικρῶν Μυστικῶν, καὶ θὰ λαμβάνουν ἐν ἀναμνηστικὸν δῶρον, ἀληθῶς πολύτιμον καὶ ὡραῖον.

Ἰδοὺ οἱ ὅροι:

1. — Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον. (Ἐννοεῖται ὅτι, ἐὰν ἐκτὸς τοῦ συνδρομητοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον στέλλεται σήμερον ἓν τετράδιον δωρεάν, θελήσουν νὰ διαγωνισθοῦν καὶ τἀδέλφιά του, ὅσα ἔχουν ψευδώνυμον, πρέπει νὰ προμηθευθοῦν τετράδια, πρὸς 15 λεπτὰ ἕκαστον, ἐκ τοῦ Γραφείου).

2. — Ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ συμπληρώσῃ τὸ στελλόμενον τετράδιον, ἤτοι νὰ γράψῃ τὰς ἀπαντήσεις ὅλων τῶν ἐρωτήσεων, ἀλλὰ νὰ *μὴ τὸ ὑπογράψῃ*, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου, ἐκεῖ ὅπου λέγει «Ὄνομα καὶ Ἐπώνυμον», νὰ γράψῃ *μόνον τὸ ψευδώνυμόν του*. Κατόπιν θὰ τὸ θέσῃ ἐντὸς φακέλλου ἀνοικτοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἐπιγράψῃ: «Τετράδιον διὰ τὸν Διαγωνισμὸν Μικρῶν Μυστικῶν, στελλόμενον ὑπὸ τοῦ *τάδε*, ἐτῶν *τόσων*». (Ἐξω μόνον θὰ γράψῃ τὸ ὄνομά του καὶ τὴν ἡλικίαν του). Θὰ θέσῃ τὸ ὅλον ἐντὸς δευτέρου φακέλλου ὀλίγον μεγαλητέρου, ἢ ὑπὸ ταινίαν, καὶ θὰ τὸ στείλῃ εἰς τὸ Γραφεῖον μου.

3. — Τὸ τετράδιον πρέπει νὰ εἶνε καθαρὸν καὶ εὐανάγνωστον. Τὰ δυσανάγνωστα δὲν θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψει. Κάθε ἀπάντησις, μὲ σύνηθες, ὄχι *στενοχωρημένον* γράφιμον, δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ τὴν χαραγμένην τῆς ἀπαντήσεως γραμμήν. (Εἰς τὰ ἔμμετρα, κάθε ἀπάντησις πρέπει νὰ εἶνε *τὸ πολὺ* ἕνας στίχος δεκαπαντεσύλλαβος, ὁμοιοκαταληκτῶν μὲ τὸν ἑπόμενον).

4. — Τετράδια διὰ τὸν Διαγωνισμὸν εἶνε δεκτὰ μέχρι τῆς 29 Φεβρουαρίου. Ὅσα θὰ σταλοῦν μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην, καὶ παρὰ τὰς ἀνωτέρω διατυπώσεις, θὰ ἀποκλεισθοῦν.

5. — Τὰ ἐμπρόθεσμα καὶ κατὰ τοὺς ὅρους συντεταγμένα τετράδια, θὰ διαγωνισθοῦν εἰς *δύο τάξεις*. Ἡ Μεγάλη τάξις θὰ περιλάβῃ τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, ἡ δὲ Μικρὰ τοὺς ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω. Ὅσοι λησμονήσουν τυχὸν νὰ σημειώσουν ἡλικίαν, θὰ κατατα χθοῦν εἰς τὴν Μεγάλην τάξιν.

6. — Εἰς ἑκάστην τάξιν χωριστὰ θὰ βραβευθοῦν τὰ καλλίτερα τετράδια, κ' ἐξ αὐτῶν θὰ δημοσιευθοῦν κατ' ἐκλογὴν αἱ ὡραιότεραι ἀπαντήσεις. Εἰς ὅλους δὲ τοὺς βραβευθησομένους θὰ δοθῆ ἕν *Λευκώματα Μικρῶν Μυστικῶν, τὰ ὁποῖα θὰ ἀποτελεσθοῦν ἐκ τῶν τετραδίων τοῦ Διαγωνισμοῦ*. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εἰς ἑκάστην τάξιν, θὰ λάβῃ Λεύκωμα ἐκ πεντήκοντα τετραδίων τοῦ Διαγωνισμοῦ, τῶν καλλιτέρων· οἱ δὲ λοιποὶ (οἱ δύο τοῦ Β' Βραβείου καὶ οἱ τρεῖς τοῦ Γ' Βραβείου εἰς ἑκάστην τάξιν,) θὰ λάβουν Λεύκωμα ἐξ εἰκοσιπέντε τετραδίων. Ἐννοεῖται ὅτι ἂν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν λάβουν μέρος ὀλιγώτεροι τῶν 350, τοὺς ὁποίους προϋποθέτει ἡ ἀνωτέρω ὁριοθεσία διανομή, τότε τὰ τετράδια θὰ μοιρασθοῦν κατ' ἀναλογίαν.

7. — Ἐκτὸς τῶν Λευκωμάτων τούτων, οἱ βραβευθησόμενοι δὲν θὰ λάβουν ἄλλην ἀμοιβήν. Μόνον οἱ δύο ποῦ θὰ πάρουν Α' Βραβεῖον, θὰ λάβουν καὶ τὴν τιμὴν νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν Διάπλασιν ἡ εἰκών των, ἐὰν στείλουν τὴν φωτογραφίαν των.

Δύο λέξεις ἀκόμη, ὡς ἐν ὑστερογράφῳ. Αἱ ἀπαντήσεις τῶν Μικρῶν Μυστικῶν δὲν πρέπει νὰ εἶνε μόνον εὐφυεῖς, ἀλλὰ καὶ *εἰλικρινεῖς*. Ὅταν σᾶς ἐρωτοῦν π: χ: «ποῖον συγγραφέα προτιμᾶτε», δὲν πρέπει νὰ γράφετε ποῖος εἶνε ὁ μεγαλείτερος συγγραφεὺς τοῦ κόσμου ἢ μᾶλλον ποῖος *ἠκούσατε* ὅτι εἶνε, ἀλλὰ ποῖον προτιμᾶτε, ἀγαπᾶτε καὶ διαβάζετε εὐχαριστότερα σεῖς. Εἶνε ἀρκετὰ ἀστεῖον νὰ βλέπῃ κανεὶς εἰς τετράδια δεκαετῶν παιδίων ὅτι προτιμοῦν ὡς συγγραφέα τὸν Πλάτωνα, ὡς μουσικὸν τὸν Βάγνερ καὶ ὡς ζωγράφον τὸν Ραφαήλ!

Καὶ τοῦτο ἀκόμη; Μία ἐρώτησις τῶν Μικρῶν Μυστικῶν εἶνε: «Ἔχετε φίλους ἢ φίλας εἰλικρινεῖς;» Τὸ *φίλους* ἐτέθη διὰ τἀγόρια καὶ τὸ *φίλας* διὰ τὰ κορίτσια. Ὥστε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰπαντᾷ καθένας καὶ εἰς τὰ δύο, καὶ νὰ γράψῃ ὅπως μερικοί: «φίλους ναί, φίλας ὄχι» — ἢ ὅπως μερικαί: «φίλας ναί, φίλους ὄχι». Διὰ τοιαύτην ἀπάντησιν, ἡ ἐρώτησις θὰ ἦτο ὅλως διόλου περιττή.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

τῶν ἐγγραφῶν καὶ τῶν ἀνανεώσεων μὲ δικαίωμα Δαχείου καὶ Μετοχῆς δωρεάν, παρετάθη μέχρι τῆς

15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1906

καὶ τοῦτο διὰ νὰ συμπεριληφθοῦν ἐντὸς τῆς προθεσμίας καὶ αἱ ἡμέραι τῶν ἑορτῶν, κατὰ τὰς ὁποίας, ἕνεκα τῶν δώρων τῶν γονέων καὶ τῶν συγγενῶν, διευκολύνεται ἡ ἐγγραφὴ ἢ ἀνανέωσις. Μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης, ἐδόθησαν δωρεὰν

575 ΜΕΤΟΧΑΙ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ὥστε θὰ δοθοῦν ἀκόμη, εἰς τοὺς προθυμοτέρους καὶ ταχυτέρους, ἄλλαι 425.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὑπερθεμάτισις:

— *Κυρία Σκαφαλόστρα*, τί λέγει τὸ Εὐαγγέλιον; Ὁ ἔχων δύο χιτῶνας κτλ. Δόσε λοιπὸν καὶ σὺ 's αὐτὸ τὸν δυστυχῆ κουλὸ μιὰ πεντάρα ἀφοῦ ἔχῃς δύο.

— Μὰ τότε λοιπόν, μαμμά, γιατί νὰ μὴ τοῦ δώσω τὸ ἕνα χέρι μου, ἀφ' οὗ ἔχω δύο καὶ αὐτὸς δὲν ἔχει κανένα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου τοῦ Ἐλέους.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ, ἀγαπητά μου παιδιά, μὲ ὑγείαν καὶ μὲ χαράν. Ἔχετε καὶ τὰς εὐχὰς τῆς Κυρὰ-Μάρθας, καὶ ὅλου μου τοῦ σπιτικοῦ.

Ἕως σήμερα, ἔχουν ἐγκριθῆ ἢ ἀνανεωθῆ ἑκατὸν δεκαοκτὼ ψευδώνυμα. Ὁ κύκλος μας, βλέπετε, ἔγινεν ἀρκετὰ εὐρύς, ἀμέσως ἀπὸ τὸν πρῶτον μῆνα, καὶ εὐρύνεται καθημερινῶς.

Καὶ τὸ ξεσπάθωμα προοδεύει πολύ, ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ τὸ ὠφελήσῃ πολὺ ἡ παράτασις τῆς προθεσμίας τῶν ἐγγραφῶν, ἡ ὁποία συμπεριέλαβε καὶ τὰς χρηματοφόρους ἑορτάς. Ἐπίσης καὶ αἱ Μετοχαὶ καρποφοροῦν πολύ. Κουπόνια πωλοῦνται καθημερινῶς.

Ὁ φίλος μου *Ἀριστείδης Βεκιαρέλης* [5Ε], ὁ πρώην *Αἴλιος Ἀριστείδης* (ὁ ὁποῖος ἤλλαξε τώρα ψευδώνυμον) μοῦ ἔστειλε τοὺς κατωτέρω χαριτωμένους στίχους πρὸς τὴν εἰκόνα του, τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ Ἰον φυλλάδιον:

Ἄσχημος,...κρύος.... *Πόδια...καγκίτης*
Μπούζι...ζεστός... *Λιγνὸς, ψηλὸς...*
Δίχο ἀνδρεῖος *Φοβερὸς λύκης,*
Καμαρωτός, Τρὲς *φοβερός.*

Σὰν φάντες κούπας *Τρέχει σὰν Δούης*
Τρίο καρό, *Πόδια φτερά·*
Σέλο τῆς σκούπας, *Σὰν τὸν ἀκούῃς,*
Βλάκας, θαρρῶ. *Γέλια, χαρά.*

Ντὶπ δὲν σκαμπάζει *Γρίφους συνθέτει*
Τοῦβλο μονάχο, *Φιρί-φιρί,*
[Μ' ἀγριοκυττάζει, *Μαλλιὰ μπουρκέτι,*
Τὸ νοῦ μου νάχω!...] *Μυαλὰ σπυρί.*

Εἰς τὸ διάστημα τῶν τριῶν ἐτῶν ποῦ εἶχε νὰ μοῦ γράψῃ ἡ φιλτάτη μου πρώην *Εὐτυχὴς Θνητὴ* [Ε]—τώρα ἤλλαξε ψευδώνυμον,—πόσα μεγάλα καὶ ροβερὰ δυστυχήματα τῆς συνέβησαν! Ἔχασεν ὅ,τι προσφιλέστερον εἶχεν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, δηλαδὴ τοὺς γονεῖς της καὶ τὸν πάππον της. Πίστευσε ὅμως, μοῦ γράφει, ὅτι ὁ μόνος παρηγόρος σύντροφος εἰς τὴν δυστυχίαν μου ἦσο σύ, Διάπλασίς μου· ὁσάκις ἤρχεσο, μοῦ ἐφαίνετο ὅτι μοῦ ἔφερες τὴν χαρὰν καὶ τὴν παρηγορίαν· δι' αὐτὸ σοῦ λέγω ὅτι ποτὲ δὲν θὰ παύσω νὰ εἶμαι συνδρομήτριά σου, καὶ σοῦ ὑπόσχομαι φέτος νὰ σοῦ γράφω τακτικὰ καὶ νὰ λαμβάνω μέρος εἰς ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς.» Κ' ἐγὼ τὸ ἐπιθυμῶ πολύ.

Εὐχαριστῶ πολὺ τοὺς φίλους μου ἐκείνους οἱ ὁποῖοι, ἐκτὸς τῆς σημειώσεως τῶν ἰδικῶν των Εὐσήμων, μοῦ ἔστειλαν καὶ Γενικὰς Στατιστικάς. Θὰ τοὺς ἀναφέρω μὲ τοὺς ἐπαίνους καὶ μὲ τὰ Εὔσημα ποῦ τοὺς ἀξίζουν εἰς τ' ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ.— Ὅσοι δὲν μοῦ ἔστειλαν ἀκόμη σημείωσιν πρέπει νὰ σπεύσουν· μόνον ἕως τὴν 31 Δεκεμβρίου ἔχουν ἀκόμη καιρόν.

Βεβαίως, *Ἀνοίβα Καρχηδόνιε*, ὅταν βραβευθῇ κανεὶς δύο φορές, ὄχι ἐντὸς τοῦ ἰδίου ἔτους, εἰμπορεῖ νὰ ξαναδημοσιευθῇ ἡ εἰκών του, ἐὰν μοῦ στείλῃ νέαν φωτογραφίαν του.— Ὄχι, δύο ψευδώνυμα *συγχρόνως* δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἔχῃ. Φυσικά, ἂν ἀλλάξῃ τὸ *ψευδώνυμόν του* ἐντὸς τοῦ ἔτους, τὸ πρῶτον ποῦ εἶχε θὰ ἰσχύῃ ἀκόμη διὰ τὰς ἀνταλλαγὰς Μικρῶν Μυστικῶν, διὰ προηγουμένους τῆς ἀλλαγῆς Διαγωνισμούς κτλ. Ἀλλ' εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν π. χ. δὲν εἰμπορεῖ νὰ λαμβάνῃ μέρος μὲ δύο ψευδώνυμα συγχρόνως, ἢ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα μὲ τὸ ἕνα καὶ τὴν ἄλλην μὲ τὸ ἄλλο· διότι θὰ ἐπήρχετο μεγάλη σύγχυσις.

Ἓν χαρακτηριστικὸν ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀγαραστοῦ Μετοχῆς καὶ νέου μου φίλου *Δ. Ι. Βαλβάνη*: «Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2 ἀπόκομμα τῆς Μετοχῆς μου τὸ ἠγόρασα ἐγὼ ὁ ἴδιος, διὸ καὶ σᾶς ἐμβάζω *φρ.* 2,50 τὸ ἀντίτιμον μιᾶς δευτέρας Μετοχῆς, τὴν ὁποίαν θὰ στείλετε πρὸς ἐμέ. Πράττω δὲ τοῦτο καὶ διὰ πλείονα διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως καὶ διότι ἔχω πεποίθησιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου ὅτι περὶ τὰ 12 τοιαῦτα ἀποκόμματα δύναμαι νὰ πωλήσω. Διὰ τὰ δύο πωληθέντα ἤδη ἀποκόμματα τῆς Μετοχῆς μου, σᾶς παρακαλῶ νὰ μ' ἐγγράψετε συνδρομητὴν διὰ τὰς δύο πρώτας τριμηνίας, ἤτοι μέχρι τέλους Μαΐου 1906.» Τὰ σχόλια εἶνε πλέον περιττά.

Κόρη τοῦ Διός [Ε], σὲ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ διὰ τὴν πλήρη ἀγάπης ἐπιστολήν. Γράφε μου ὅσον εἰμπορεῖς συχνότερα, μὲ πλήρη τὴν βεβαιότητα ὅτι αἱ ἐπιστολαί σου ὄχι μόνον δὲν μὲ κουράζουν, ἀλλ' ἀπεναντίας μοῦ προξενοῦν τὴν μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν.

Μὰ δὲν εἶνε καμμιὰ ἀνάγκη νὰ ποθάνῃς, ἀγαπητόν μου *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* [ΕΕΕ], διὰ νὰ συντελέσῃς εἰς τὴν πρόοδόν μου (!) ἀπεναντίας πρέπει νὰ ζῇς καὶ νὰ εὐτυχῆς. Πῶς σοῦ ἐπέρασεν αὐτὴ ἡ ἰδέα; Δὲν ἠμπόρεσα, βλέπεις, νὰ ἐννοήσω καθόλου τὸν φοβερὸν ἐπίλογον τῆς ἐπιστολῆς σου. Ἡ περιγραφὴ ὅμως τοῦ ταξειδίου, μὲ τὰς γελοιογραφίας, μοῦ ἤρεσε πολύ.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα ἐνθουσιώδη γράφεις περὶ τοῦ πρώτου φύλλου, *Ἑλληνικὴ Καρδία* [ΕΕΕ], καὶ διὰ τὸ ποίημα, καὶ διὰ τὰς συμβολικὰς παραστάσεις, καὶ δι' ὅλα. Ναί, εἶδες τί καλὰ ποῦ ἔκαμα νὰ ξεχωρίζω τὰ ἀγόρια ἀπὸ τὰ κορίτσια εἰς τὰ ψευδώνυμα; Ἔτσι δὲν θὰ γίνωνται πλέον λάθη καὶ παρεξηγήσεις· καὶ δὲν θὰ ἔχω τόσας ἐρωτήσεις καθ' ἑβδομάδα, ἂν ὁ τάδε εἶνε... κορίτσι, καὶ ἐὰν ἡ τάδε εἶνε... ἀγόρι!

Καὶ ὅμως ὅλα τὰ λέγεις εἰς τὴν ἐπιστολήν σου, *Ἄγγελε τοῦ Ἐλέους* [ΕΕ], καὶ ὅς εἶνε σύνταμη. «Τὸ λακωνίζειν ἐστὶ φιλοσοφεῖν». Δὲν εἶνε, βλέπεις, καμμία ἀνάγκη νὰ γεμίζῃ κανεὶς κόλλες καὶ κόλλες· καὶ μὲ δύο μόνον σελίδας, ὅταν εἶνε καλογραμμένα, καὶ μὲ μίαν, καὶ μὲ μισὴν ἀκόμη, εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ τὴν φιγούρα του καὶ νὰ πάρῃ τὰ Εὔσημά του.

Γόνδολα τῆς Βενετίας [ΕΕ], τὰ ψευδώνυμα τὰ ὁποῖα ἐνεκρίθησαν ἢ ἀνανεώθησαν εἰς τὰ τελευταῖα φυλλάδια τοῦ 1905 ἴσχυαν μόνον μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου. Τἀνανέωσαν ὅμως οἱ κάτοχοι των μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν στήλην τῶν Ἐγκρίσεων καὶ νὰ γίνουν οὕτω ἐκλέξιμα διὰ τὸ Δημοψήφισμα τοῦ 1905. Ἐνδόησες τώρα; Ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη.

Δὲν γνωρίζω λεπτομερείας, *Ἔαρ τῆς Ἑλλάδος*, ὑποθέτω ὅμως ὅτι ὁ «Παιδικὸς Κόσμος» τῆς Κων)πόλεως διέκοψε τὴν ἔκδοσίν του, διότι μοῦ ἐπεστράφη ἐκεῖθεν τὸ τελευταῖον φυλλάδιον ποῦ τοῦ ἔστελλα πρὸς ἀνταλλαγήν, μὲ τὴν σημείωσιν τοῦ ταχυδρομείου ὀδὲν ἐκδίδεται πλέον. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἔχω μῆνας νὰ λάβω φυλλάδιον «Παιδικοῦ Κόσμου».

Ἀπὸ τὴν ἐνθουσιώδη ἐπιστολὴν τοῦ *Ὀνειροπόλου τῆς Δόξης* [ΕΕΕ], ἰδοὺ μερικαὶ πληροφορίαι: Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1905 ἀπενεμήθησαν 9,000 Εὔσημα εἰς 600 συνδρομητάς· τουτέστιν ἀναλογοῦν εἰς ἕκαστον 15 Εὔσημα, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι οἱ δύο πρῶτοι ἔχουν μόνοι των 440 Εὔσημα.—Ἐδημοσιεύθησαν ἐπίσης 50 Παιδικὰ Πνεύματα, τὰ περισσότερα τῶν ὁποίων ἔστειλαν: ὁ *Αἴλιος Ἀριστείδης* 6 καὶ ἡ *Δούκισσα τῶν Σαλώνων* 4, καὶ ἄλλοι τρίαντα, ἀπὸ 3 ἀπὸ 2 καὶ ἀπὸ 1.»

Ὡραῖος ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* [ΕΕΕ] (μὲ στίχους καὶ μὲ ζωγραφιές) *Φίλημα Σκιᾶς* [ΕΕ], *Μικρὸς Ἀθηναῖος* [Ε],

Ρέα [Ε], *Ἑκάτη* [Ε] καὶ *Ἐξέδρα* τοῦ *Φαλήρου* [Ε].

Καὶ μερικοὶ μὴ ἀνανεώσαντες ἀκόμη τὰ ψευδώνυμά των, τοὺς ὁποίους δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ ἀναφέρω.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: *τὸ Γλυκὸ Φιλάκι* μὲ τὸ *Ὄνειρον τῆς Πατρίδος, Γόνδολαν τῆς Βενετίας, Καρδίαν ὑπὸ Τέφραν, Ἄγγελον Προστάτην* καὶ *Ἀγκάθι τῆς Τριανταφυλλιᾶς*· — *ὁ Φλοῖσβος τῆς Θαλάσσης* μὲ τὸ *Ὄνειρον τῆς Πατρίδος* καὶ *Ἔαρ τῆς Ἑλλάδος*·—*ἡ Κυρία Σκαρφαλόστρα* μὲ τὸ *Φίλημα Σκιᾶς*· — *ἡ Ἐαρινὴ Νεφέλη* μὲ τὸν *Φλοῖσβον τῆς Θαλάσσης*· —*ἡ Ἑλληνικὴ Καρδία* μὲ τὸ *Φίλημα Σκιᾶς, Λάτριν τοῦ Ὡραίου, Θεὸν τῆς Ἀγάπης, Χρυσοῦν Κάλυκα* καὶ *Δικέφαλον Ἀετόν*.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1906. Ὅσα ψευδώνυμα ἀκολουθοῦνται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια· καὶ ὅσα ἀκολουθοῦνται ἀπὸ κ, ἀνήκουν εἰς κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα: *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλὸς* α. (Θ. Τ. [ΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν·) *Ἑωθινὸν Ἄσμα*, κ. (Η. Ρ. αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Πτεροστὸς Ἀγγελιαφόρος*, κ. (Θ. Τ. αὐτὸ ἦτο τὸ ὡραιότερον· χαίρω ποῦ σοῦ ἤρεσε τόσον ἡ ἀρχὴ τῶν νέων μας μυθιστορημάτων·) *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης*, α. (Ο. Ο. Ο. αὐτὸ ἐνόμισα ὅτι σοῦ ταιριάζει περισσότερον·) *Φλοισβίζον Ρυάκιον*. κ. (— — ἀφοῦ ἐχάθη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένη νὰ ξαναστείλῃς· εἰμπορεῖς ὅμως βέβαια νὰ τὸ κάμῃς ἀπὸ καλοσύνην καὶ ἀπὸ εὐγένειαν·) *Αἰθέριον Πλάσμα*, κ. (Ν. Ρ.) *Ροδόχρους Παρειά*, π. (Δ. Κ. Κ. τὸ λάθος διορθώθη·) *Ναυτόπαις τοῦ Σουρκούφ*, σ. (Δ. Γ. Α. αὐτὸ βέβαια θὰ προτιμοῦσες·) *Ἄγγελος Αὐγερινός*, α. (χωρὶς ἀρχικά· ναί, ἕνας φίλος μου εἶχεν ἄλλοτε τὸ ψευδώνυμον *Σιδ*·) *Θεσσαλικὸς Ἀστήρ*, α. (Δ. Η. Μ. χάρην τῶν λύσεων ἔστειλα·) *Πρωτεσίλαος*, α. (Α. Μ. Τ. αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν·) *Σκληρὸν Παρελθόν*, κ. (Ρ. Μ.) *Αἴθριος Οὐρανός*, α. (Π. Ν. Π. αὐτὸ ἐξέλεξα· χαίρω ποῦ εἶσαι τώρα καλά·) *Αὔρα τοῦ Βερμίου* α. (Θ. Β. Π·) *Ζακχαῖος*, α. (Μ. Γ. Α.) *Τολμηρὸς Θαλασσοπόρος*, α. (Α++.)

Ὁ φίλος μου Α. Α. Π. μοῦ ἔστειλε τὴν δραχμήν, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἔγραψε καὶ τί ψευδώνυμον θέλει· ὥστε ἂς μοῦ ξαναγράψῃ.

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Διηγήτρια τῆς Νεολαίας*, κ. *Διηγήτρια τῶν Συνδρομῆ τῶν*, κ. *Δούκισσα τῶν Σαλώνων*, κ. *Κρεόλη*, κ. *Τρελλὴ Ψυχή*, α. *Μέλλων Διπλωμάτης*, α. *Φλοῖσβος τοῦ Ρύακος*, κ. *Ὀνειροπόλος Ψυχή*, κ. *Κρόταλος*, α. *Ἀμίμητος Γελωτοποιός*, α. *Ἀχερουσία*, κ. *Ἀναμμένο Σπίρτο*, α. *Νοητὸς Ἥλιος*, α. *Ἐαρινὴ Ἑσπέρα*, κ. *Βροντὴ τοῦ Διός*, κ. *Γηραιὸς Νεῖλος*, α. *Δούξ τοῦ Ποντικοχωρίου*, α. καὶ *Βενιαμὶν ὁ Λέσβιος*, α.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Κικὴν Σ. Μ.* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα ὡραῖα γράφεις· ἐλπίζω ὅτι γρήγορα θὰ νανεώσῃς τὸ ὡραῖόν σου ψευδώνυμον·) *Ἄνναν Ν. Π.* (εἶδες ὅμως εἰς τὸν Ὀδηγόν, ὅτι διὰ νὰ σοῦ ἀπαντῶ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν, πρέπει νὰ ἔχῃς ψευδώνυμον·) *Ἄνναν Ν. Β.* (σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμα καὶ εὔχομαι νὰ γίνῃς γρήγορα καλά·) *Πιπίτσαν Χ.* (ἡ Μετοχὴ τὰ λέγει ὅλα μὲ μεγάλην σαφήνειαν· διὰ ψευδώνυμον πρέπει νὰ στείλῃς 1 δρ. καὶ νὰ ἐπαναλάβῃς τὴν αἴτησιν·) *Σοφίαν Τσ.* (ἡ Κάκια τοῦ κ. Φαίδωνος σ' εὐχαριστεῖ πολὺ-πολὺ διὰ τὸ ὡραῖον δελτάριον·) *Τίκαν Σ. Α.* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· ἔχε ὅμως ὑπ' ὄψει σου ὅτι δι' αὐτὰ ποῦ μοῦ ὑπόσχεσαι τὸ ψευδώνυμον εἶνε ἀπαραίτητον·) *Ἑλένην Ι. Κ.* (τί κρίμα νὰ μὴν ἔχῃς ἀνανεώσῃ τὸ ψευδώνυμόν σου, διὰ νὰ δημοσιεύσω ἓν ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ὡραιοτάτην σου ἐπιστολήν!) *Κ. Θ. Κουτσ.* (α', ὅποτε θέλεις εἰμπορεῖς νὰ ζητήσῃς τοὺς τόμους τῶν βραβείων σου, ὅσος καὶ ἂν ἐπέρασε καιρὸς ἀπὸ τὴν βράβευσίν σου· β', εἰς τὸ Ἀθρόον λογαριάζονται τὰ βραβεῖα, εἴτε ἐζητήθησαν εἴτε ὄχι οἱ σχετικοὶ τόμοι· μὲ τὸ νὰ ἔλαβες τὸ δῶρον ἑνὸς βραβείου σου, δὲν χάνεις τὸ δικαίωμα νὰ τὸ λογαριάσῃς εἰς τὸ Ἀθρόον· γ', μόνον κατηργημένα ψευδώνυμα πρόκειται νὰ ψηφισθοῦν, δηλαδὴ ψευδώνυμα τοῦ 1905· ὥστε εἶνε ἀδιάφορον πότε ἐστάλη τὸ ψηφοδέλτιον·) *Ἀμίμητον Γελωτοποιὸν* [ΕΕΕ], ὁ ὁποῖος δὲν ἀλλάζει τὸ ψευδώνυμόν του, διότι ἀποιοῦτος ἐγεννήθηκε, τοιοῦτος θὰ ἀποθάνῃ·) *Φλοῖσβον τῆς Θαλάσσης* (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως·) *Γλυκὸ Φιλάκι* ([ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ προχθεσινοῦ σου περιπάτου·) *Ἐαρινὴν Νεφέλην* (ἡ ὁποία πωλεῖ ὁλονὲν τὰ ἀποκόμματά της·) *Ἐαρινὴν Ἑσπέραν* (ὄχι, κανεὶς δὲν τὸ ἐνέγραψεν ἀκόμη, οὔτε μόνον του εἰμπορεῖ· ἔκαμες πολὺ καλὰ ποῦ δὲν ἄλλαξες τὸ ψευδώνυμόν σου·) *Ἀριστοτέλην Δ.* (εὐχαριστῶ θερμῶς·) *Κρόταλον* ([Ε], ὁ ὁποῖος ἔχασε τὸν μπούσουλα μὲ τὰς ἐφετεινὰς καινοτομίας!) *Πολ. Π. Μ.* (θερμότατα συλλυπητήρια·) *Ἀχερουσίαν, Νοητὸν Ἥλιον*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *20 Δεκεμβρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου

[*Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.*]

34. Λεξίγριφος.

Ὠκεανὶς τὸ πρῶτον,
Πολὺ νερὸ τὸ ἄλλο·
Τὸ σύνολόν μου ζῷον
Ἄσχημο καὶ μεγάλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φωτὸς τῆς Νυκτός.

35. Συλλαβόγριφος.

Τέσσαρα μόνον γράμματα ἐνόνω,
Καὶ ὁσίαν μοναχὴν σοῦ φανερόνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δουκίσσης τῶν Σαλώνων.

36. Στοιχειόγριφος.

Ἂν στοιχεῖον ἀλλαχθῇ,
Μία πόλις θὰ χαθῇ
Κ' ἕνα μέταλλον γνωστὸν
Θὰ φανῇ εἰς τὸ λεπτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαραμένου Μενεξέ.

37. Ἀναγραμματισμός.

Τῶν γραμμάτων μέρους πλοίου
Ἂν ἡ τάξις ἀλλαχθῇ,
Τῶν Θρακῶν ἀρχαῖος ἄναξ
Ἐκ νεκρῶν θ' ἀναστηθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σημαίας τῆς Ἐλευθερίας.

38. Τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως.

```
        *
      *   *
  * * * * * *
  *         *
  *   * * *   *
 **     *     **
* * * *   * * *
  *         *
```

Νὰ συμπληρωθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διάγραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ναγιγνώσκωνται: εἰς τὸ Δ: ἀριστερᾷ ἀρχαῖος ποιητής, δεξιᾷ αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου καὶ εἰς τὴν βάσιν μυθικὸς ληστής. Εἰς τὸ Π: ἄνω μήτηρ ἡμιθέου, ἀριστερᾷ οὐσιαστικὸν ἀφηρημένον· καὶ δεξιᾷ ναὸς θεᾶς. Εἰς τὸ Τ: καθέτως ζῷον καὶ ὁριζοντίως θεότης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκοῦς τῆς Ἀθηνᾶς.

39. Κεκρυμμένον Γνωμικόν.

Ἀφαιροῦν τρία γράμματα ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων καὶ συναρμολογοῦν τὰ λοιπὰ καθ' ἣν εὑρίσκονται σειράν, σχηματίσε ἀρχαῖον γνωμικόν:

Ἀγνός, Τρώς, Ἄθως, Οἴτη, Σάμος, ὕδωρ, ἄρτος, Σινᾶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Θεράποντος.

40. Ἐπιγραφή.

Σ Ρ Η Β
Η Λ Ρ Α
Ο Α Μ Ν
Λ Ε Α Π
Β Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λατομείου Χίου

41-45. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ τριπλῆς Ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσε ἄλλας τόσας λέξεις τῶν ὁποίων τὰ μὲν ἀρχικὰ νὰποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ δεύτερα νῆσον τοῦ Ἰονίου καὶ τὰ τρίτα εἶδος πλοίου:

Λεπίς, θλᾶσις, Κρῆσσα, καίω, σειστής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀμιμήτου Γελωτοποιοῦ

46. Γρῖφος.

```
        ε           με                  τε
  ε     ε     με    με              τε    τε
ε   Π   ε     1         ΤΕΦ         τε  λον  τε
  ε     ε     με    με              τε    τε
        ε           με                  ττ
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ξεπεσμένου Λόρδου

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 48

481. Καταρροὴ (κᾶ, τᾶ, ρῶ, η.) — 482. Χῖος-Πῖος.—483. Ναπολέων (Ν-ἀπὸ-λέων.)

484.
```
      Θ.
    Ε Α Ν
  Ε Θ Ν Ο Σ
Θ Α Ν Α Τ Ο Σ
  Ν Ο Τ Ο Σ
    Σ Ο Σ
      Σ
```

485. ΜΑΡΔΟΝΙΟΣ ("Αργος, Ροδανός, Δαμιανός, ὄμμα, Νῖνος, Ἰόνιον, Σινᾶ.) — 486. 10—9+8 × 7 + 65 = 128. — 487. Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακαρίζε. — 488. ΔΙΟΝΥΣΟΣ-ΑΦΡΟΔΙΤΗ (ΔΑλματία, Ἰφιγένεια, ΟΡενόκος, ΝΟυμᾶς, ΥΔροχόος, ΣΙμωνίδης ΟΤράντον, ΣΗκουάνας.) — 489. Κρίνει φίλους ὁ καιρός, ὡς χρυσὸν τὸ πῦρ. — 490. *Ἀγαπῶ πολὺ τὰ ἴα.* (Α-γ-ἀπὸ πο λι-τᾶ-ι-α.)

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 14 *(οἱ ἐξῆς: **4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23**)* πρὸς φρ. **1** ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10.

Τόμοι 8 *(οἱ ἐξῆς: **1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24**)* πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894 - 1905)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδετος φρ. **3** ταχυδρομικῶς **3,50.**
Χρυσόδ. φρ. **6** ταχυδρομικ. **6,50.**

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδετος φρ. **7.** Χρυσόδετ. φρ. **10.**

Τυπογραφεῖον Π. Δ. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀρ. 9.—Στοὰ Πάππου.